

wereld, van het doen en laten hunner kennissen. Ze voelde zich onhandig en verlegen dan, met een verlangen van maar gauw weer weggaan. Maar ze achtte het haar plicht daaraan niet toe te geven; te blijven komen; ter wille van haar liefde tot haar gestorven broer wilde ze de band met diens vrouw en kind niet laten verslappen. En zoo drong ze door, met haar recht van bloedverwante-zijn, tot de eenzame, verbitterde, die, — dat voelde ze heel goed, — het liefst haar had verre gehouden.

„Wat zit je hier ongezellig!” zei zij vriendelijk. „Zal ik even sluiten en licht aansteken, nu ik toch hier ben?”

Mathilde stemde toe. En 't gewone, ongemotiveerde gevoel van afgunst kwam weer in haar op, terwijl zij zwijgend gadesloeg de vlugge, veerkrachtige bewegingen dier slanke, flink-gebouwde meisjesfiguur. In haar sluitende jacquette, met den hoogen kraag omlijstend haar frisch, gezond gelaat; met haar gevulde, rijzige gestalte, haar groote, verstandige, oprechte oogen, was Lizzie, zonder mooi te zijn, een de aandacht trekkende verschijning, een van die zeldzame meisjes, die in hun heele wezen iets van een persoonlijkheid, een karakter uitdrukken. O ze herinnerde Mathilde altijd zoo smartelijk aan haar broer. Ze had dezelfde rechte houding, dezelfde oogen, denzelfden innemenden glimlach om een ernstigen mond. Misschien was, haar zelve onbewust, in die pijnlijke gelijkenis mede een oorzaak van haar onbillijken onwil tegen haar schoonzuster.

„Hoe gaat het bij jullie thuis?” vroeg ze, voelend dat ze toch iets moest zeggen, nu Lizzie er eenmaal was.

„Och, zooals gewoonlijk. — Heel goed.” — Lizzie was klaar met haar lichtmaken en ging nu in een laag stoeltje zitten. Er was iets van lusteloosheid in haar toon van antwoord, en Mathilde hoorde dat. — Het bracht haar in eens, met snel tot elkaar in verband brengen van kleine bijzonderheden, tot de werkelijkheid terug. Die vroeg-invallende duisternis, die kilheid in de kamer, waarin nog geen vuur brandde, die winterjacquette van Lizzie, — een nieuwe die ze heden voor 't eerst droeg, — 't waren zoovele bewijzen dat het winter werd, eigenlijk al was. — „En natuurlijk, dáárom sprak Lizzie zoo lusteloos; omdat ze nu niet, zooals vorige jaren, zou kunnen „uitgaan”; omdat die lastige rouw haar belette vooreerst deel te nemen aan de gewone jonge-meisjes pretjes.”

„Je zult wel opzien tegen je stillen winter,” zei ze, met een heldhaftig pogen zich nu eens in den gedachtengang harer zuster in te leven een oogenblik. — „Weet je wat je maar doen moest? Oom en tante overhalen een mooie reis met je te gaan maken, tot Januari. Dan, als jullie terugkomt, kan je uit den rouw zijn. En de drukke tijd begint dán toch eigenlijk eerst. — Zusters rouwen immers maar een half jaar.” — Zonder dat zij 't bedoelde klonk die laatste toevoeging bitter, — hard.

„Ik begrijp je niet,” zei Lizzie verwonderd. „Waarom zouden oom en tante in eens met me gaan reizen?”

„Nu, — ik kan me toch wel voorstellen hoe saai je het vinden zult zoo elken avond thuis te moeten blijven tegenwoordig. — Een jong-meisje als jij houdt nu eenmaal van pretjes!”